

Sygn. akt II AKa 75/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Jethon

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Adam Wrzosek (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Cezarego Szostaka

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2022 r.

sprawy z wniosku P. L. (1)

o odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 listopada 2021 r. sygn. akt XII Ko 54/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wniosek oddala;

I. wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 75/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt XII Ko 54/20

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik oskarżyciela substydianego

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać wnioskodawcę.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		P. L. (1)	postępowanie przygotowawcze, w którym nastąpiło zatrzymanie wnioskodawcy zostało zakończone wniesieniem aktu oskarżenia, obejmującego również P. L. (1).	akt oskarżenia 263 - 325
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

wskazany w pkt 2.1.1.	wskazany w pkt 2.1.1.	dowodem jest treść dokumentu w postaci aktu oskarżenia.
-----------------------	-----------------------	---

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraza przepisów postępowania, tj. art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 247 § 2 k.p.k., mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędne przyjęcie, iż zatrzymanie P. L. (1), dokonane przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego w dniu 20 sierpnia 2019 r., było niewątpliwie niesłuszne,</p> <p>2. obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędną, dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego wybiórcze potraktowanie, polegające na uwzględnieniu i przywołaniu w treści uzasadnienia tylko i wyłącznie okoliczności korzystnych dla wnioskodawcy z pełnym pominięciem okoliczności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	przeciwnych wskazanych w stanowisku prokuratora, co doprowadziło do wydania niesłusznego orzeczenia.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Zarzuty sformułowane przez prokuratora w petitum apelacji dotyczą obrazy przepisów postępowania. Faktycznie zaś zawarta w apelacji prokuratora, a więc także w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego, argumentacja sprowadza się do zakwestionowania poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, a mianowicie, że zatrzymanie P. L. (1) było niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., co w konsekwencji skutkowało wadliwym rozstrzygnięciem o zasądzeniu z tego tytułu na rzecz wnioskodawcy odszkodowania za powstałą szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nadto z treści uzasadnienia apelacji wynika, że zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy wadliwie ustalił, iż zatrzymanie wnioskodawcy było sprzeczne nie tylko z uregulowaniem zawartym – o czym mowa w zarzucie odwoławczym – w art. 247 § 2 k.p.k., lecz także w art. 247 § 1 k.p.k.</p> <p>Tak odczytując zarzuty podniesione w apelacji prokuratora należy uznać je za zasadne.</p> <p>Zatrzymanie P. L. (1) miało miejsce od dnia 20 do 21 sierpnia 2019 r. i nastąpiło na podstawie postanowienia prokuratora Prokuratury Regionalnej w G. w sprawie o sygn. akt PK VIII WZ Ds. 17.2018. Na powyższe zatrzymanie</p>		

zostało złożone zażalenie, które Sąd Rejonowy w Sopocie postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt II Kp 71/20 uwzględnił i stwierdził, że nie było ono legalne i zasadne, było zaś prawidłowe.

Sąd Okręgowy w Warszawie uznając za zasadny wniosek o zasądzenie na rzecz P. L. (1) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i odszkodowania za poniesioną szkodę w związku z jego zatrzymaniem, podniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że skoro zatrzymanie zostało uznane za niezasadne i nielegalne, to było ono niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. Pogląd ten jest całkowicie chybiony. Warunkiem dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie nie jest zaskarżenie decyzji o zatrzymaniu i wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia stwierdzającego niezasadność, czy nielegalność zatrzymania. Dlatego też przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania należy ustalić, czy zastosowanie tego środka przymusu nastąpiło zgodnie z przepisami prawa, a tym samym nie spowodowało dolegliwości, jakiej osoba zatrzymana nie powinna doznać. Analiza tego zagadnienia powinna nastąpić w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia (uchwała Sądu Najwyższego z 23 maja 2006 r. I KZP 5/06, OSNKW 2006/6/55, teza 16 do art. 552 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. Dariusza Świeckiego, tom II, LEX/el.2022). Sądowi Okręgowemu umknęło również to, że stwierdzenie

przez sąd rozpoznający zażalenie na zatrzymanie, iż było ono niesłuszne (niezasadne, nielegalne bądź nieprawidłowe) nie przesądza automatycznie o zasadności roszczeń przewidzianych w art. 552 § 4 k.p.k. Do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie powyższego przepisu nie wystarcza ustalenie, że zatrzymanie było niesłuszne, należy bowiem ustalić wysoki stopień owej niesłuszności, to jest stwierdzić, iż było ono „niewątpliwie niesłuszne” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. AKa 97/21, LEX nr 3213796, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 576/17).

Podstawowym warunkiem legalizującym zatrzymanie jest istnienie „uzasadnionego przypuszczenia”, że określona osoba popełniła przestępstwo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. II AKa 499/18, LEX nr 2727002). Niewątpliwie tego rodzaju przypuszczenie istniało w odniesieniu do osoby P. L. (1). Świadczy o tym chociażby to, że po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k., postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2019 r. zastosowano wobec niego środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji z zakazem kontaktowania się z innymi podejrzanymi, poręczenia majątkowego, zakazu opuszczania kraju, zawieszenia w czynnościach służbowych. Postanowienie powyższe w wyniku złożonego zażalenia było poddane kontroli sądowej i zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 19 sierpnia 2020 r., sygn. II

Kp 71/20 (k.174 – 178). Ma to o tyle istotne znaczenie, że środki zapobiegawcze, a więc także te o charakterze wolnościowym, mogą być stosowane wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego lub oskarżonego przestępstwa (art. 249 § 1 k.p.k.). To zaś, że w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego środki zapobiegawcze ulegały złagodzeniu (postanowienia o zmianie środków zapobiegawczych z 20 stycznia 2020 r., 30 marca 2020 r., 18 czerwca 2021 r.) nie oznacza, że prawdopodobieństwo popełnienia przez wnioskodawcę przestępstwa uległo zmniejszeniu. Każdorazowa weryfikacja stosowanych środków zapobiegawczych wymagała przeprowadzenia ponownej analizy istnienia przesłanki dowodowej z art. 249 § 1 k.p.k., a więc wiązała się z ustaleniem, że stopień uprawdopodobnienia popełnienia przestępstwa przez P. L. (1) był nadal duży. Obecnie został złożony akt oskarżenia, który obejmuje również P. L. (1). Ustaleń w tym zakresie nie mogą podważać uwagi zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 4 sierpnia 2020 r., stwierdzającego niesłuszność zatrzymania. W uzasadnieniu tym Sąd Rejonowy wskazał min., że w zakresie czynu z art. 56 § 1 k.k.s. zachowanie wnioskodawcy może jedynie wyczerpywać formę zjawiskową w postaci pomocnictwa, z tym, że – zdaniem Sądu Rejonowego – Kodeks karny skarbowy nie przewiduje karalności pomocnictwa. Prokurator w skierowanym do Sądu Okręgowego piśmie z dnia 27 października 2021 r. trafnie zauważył, że powyższa teza pozostaje

w rażącej sprzeczności z art. 20 § 2 k.k.s., który określa, iż do przestępstw skarbowych mają zastosowanie przepisy art. 18 § 2 i § 3 k.k., dotyczące form zjawiskowych czynu karalnego (k.146 - 148).

W wydanym w dniu 14 sierpnia 2019 r. na podstawie art. 247 § 1 i § 2 k.p.k. postanowieniu o zatrzymaniu i doprowadzeniu P. L. (1) wskazano, że decyzja ta została podjęta z uwagi na konieczność zapewnienia prawidłowego toku czynności związanych z zabezpieczeniem dowodów w sposób uniemożliwiający bezprawne utrudnianie postępowania oraz konieczności niezwłocznego przedstawienia wnioskodawcy zarzutu i zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego. P. L. (1) nie był jedyną osobą zatrzymaną w dniu 20 sierpnia 2019 r. Na podstawie decyzji prokuratora zatrzymano wówczas łącznie osiem osób. Wcześniej podczas czynności operacyjnych, w tym na podstawie treści rozmów telefonicznych ustalono, że osoby te współdziałały w czynnościach, których celem było uszczuplenie podatku należnego Skarbowi Państwa. Zarzut sformułowany w dniu 14 sierpnia 2019 r. wobec P. L. (1) brzmiał następująco: „W okresie od października 2017 r. do kwietnia 2018 r. w W. i w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z E. M., A. M., D. M., M. K., J. R., P. B. i M. C., będąc pracownikiem Zarządu (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez uszczuplenie należności podatkowej w związku z zamiarem wyjścia D. M. z (...) Sp. z o.o. (...) Spółka komandytowa w P., poświadczył nieprawdę w skierowanych do (...) Towarzystwo

Funduszy Inwestycyjnych S.A., przez (...) Sp. z o.o. w W., (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. w W., oświadczeniach z dnia 12 października 2017 r., o braku możliwości zapłaty kwartalnych odsetek od obligacji, ze względu na słabsze od spodziewanych wyniki finansowe, w następstwie czego, na podstawie uchwały Zarządu (...) S.A., dokonano w (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Aktywów Niepublicznych (...) odpisu aktualizującego, na podstawie którego możliwe było obniżenie wartości certyfikatów inwestycyjnych (...) F., otrzymanych przez D. M., w zamian za udziały w (...) Sp. z o.o. (...) Spółka komandytowa, w następstwie czego, E. M. i A. M. złożyli zawierające nieprawdę deklaracje podatkowe, zaniżając należny podatek dochodowy o kwotę 175 492,00 zł, a D. M. zaniżył pobierany, zryczałtowany podatek dochodowy o kwotę 799 642,00 zł, przez co uszczuplili należny podatek na szkodę Skarbu Państwa o kwotę łączną 975 134,00 zł. Czyn ten zakwalifikowano na podstawie art. 271 §1 i § 3 k.k. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Nie ulega wątpliwości, że czyn, którego miał dopuścić się P. L. (1) oraz pozostałe osoby wytypowane do zatrzymania, wymagał zaplanowania i uzgodnienia poszczególnych działań, które należało wykonać, a następnie w trakcie ich realizacji ścisłej współpracy uczestniczących w nich osób. W tym stanie rzeczy nie można odmówić słuszności podjętej przez prokuratora decyzji o zatrzymaniu również P. L. (1). Zatrzymanie to uniemożliwiło bowiem nawiązanie kontaktu z pozostałymi osobami i ustalenie ewentualnej linii obrony.

Z tych też powodów pozostałe osoby w zbliżonym czasie, co P. L. (1), zostały zatrzymane, a następnie wszyscy byli sukcesywnie przesłuchiwani, tak aby nie mogli wzajemnie się kontaktować. W żadnej mierze nie byłoby to możliwe bez zatrzymania P. L. (1). Gdyby bowiem zrezygnowano z zatrzymania wnioskodawcy i wysłano mu wcześniej wezwanie na dzień 20 lub 21 sierpnia 2019 r., to miałby on możliwość nawiązania kontaktu z innymi osobami i wspólnego ustalenia treści depozycji. Nadto byłby to sygnał dla innych osób, że także i oni mogą być w zainteresowaniu organów ścigania, co doprowadziło by do ich wzajemnego kontaktowania się w celu ustalenia jednej wersji zdarzeń. Nadto tylko jednoczesne zatrzymanie wszystkich podejrzanych dawało możliwość przeprowadzenia w tym samym czasie przeszukań w ich miejscach zamieszkania bądź pracy i zabezpieczenia dokumentów lub innych dowodów istotnych dla prowadzonego postępowania. W sytuacji otrzymania wcześniejszego wezwania do stawiennictwa w dniu 20 lub 21 sierpnia 2019 r. nie tylko wnioskodawca miałby możliwość pozbycia się materiałów mogących go obciążać, ale w przypadku uprzedzenia przez niego pozostałych podejrzanych, również i oni mieliby taką możliwość. Z tych samych przyczyn nieracjonalne byłoby doręczenie P. L. (2) wezwania do stawiennictwa po zatrzymaniu pozostałych podejrzanych. W takim wypadku wiedząc o zatrzymaniu innych osób miałby on możliwość pozbycia się materiałów, o których mowa wyżej, a także podjęcia prób nawiązania kontaktu z osobami, wobec których po przesłuchaniu zastosowano

środki wolnościowe. Jednoczesne zatrzymanie umożliwiało też – w przypadku zaistnienia takiej potrzeby – dokonanie konfrontacji pomiędzy poszczególnymi osobami.

Nie ulega również wątpliwości, że zatrzymanie wnioskodawcy było konieczne w celu niezwłocznego zastosowania środka zapobiegawczego (art. 247 § 2 k.p.k.). Odpowiednie skonfigurowanie wolnościowych środków zapobiegawczych ma istotne znaczenie dla zabezpieczenia prawidłowego toku prowadzonego postępowania i przeciwdziałania zachowaniom, o których mowa w art. 258 § 1 pkt 1 lub pkt 2 k.p.k. Środki zapobiegawcze w postaci poręczenia majątkowego oraz polegające na zakazie kontaktowania się z innymi podejrzanymi, zakazie opuszczania kraju, zawieszeniu w czynnościach służbowych powściągają od podejmowania działań destabilizujących prawidłowy bieg postępowania. Osoba wobec której stosuje się tego typu środki ma świadomość, że naruszenie nałożonych na nią obowiązków skutkuje przepadkiem przedmiotu poręczenia majątkowego i możliwością zastosowania środka izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Nie do zaakceptowania jest pogląd, że skoro zatrzymanie wiąże się z pozbawieniem wolności, to przyjąć należy, iż warunki konieczności oraz proporcjonalności związane z instytucją zatrzymania są zrealizowane, gdy zatrzymanie ma stanowić podstawę zastosowania środka izolacyjnego środka zapobiegawczego. Pogląd taki wyraził Piotr Kardas w opracowaniu

„Między zatrzymaniem a tymczasowym aresztowaniem. Kilka uwag o systemie reguł gwarancyjnych w postępowaniu typu habeas corpus [w:]. Środki przymusu w znowelizowanej procedurze karnej”, red. A. Lach, Toruń 2016, str. 29-30 i jest on cytowany w części komentarzy do Kodeksu postępowania karnego. Stanowisko to nie znajduje jednakże oparcia w literalnej wykładni art. 247 § 2 k.p.k., który przewiduje możliwość zatrzymania i doprowadzenia, gdy zachodzi potrzeba niezwłocznego zastosowania środka zapobiegawczego, a więc każdego środka przewidzianego w ustawie, a nie tylko tymczasowego aresztowania. Nadto przed zastosowaniem środka zapobiegawczego niezbędne jest przesłuchanie zatrzymanego (art. 249 § 3 k.p.k.). Po przesłuchaniu zatrzymanego, któremu – tak jak P. L. (1) – postawiono podczas przesłuchania po raz pierwszy zarzut w danej sprawie, prokurator ma możliwość zdecydowanie pełniejszej oceny dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego i dostosowania środków zapobiegawczych tak, aby ich dolegliwość była proporcjonalna do obiektywnie istniejących ze strony zatrzymanego zagrożeń zakłócenia prawidłowego toku postępowania. Zakładając jednakże, że zatrzymanie dokonane na podstawie art. 247 § 2 k.p.k., winno być ograniczone jedynie do sytuacji, gdy poprzedza ono zastosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego, to i tak – z przyczyn, o których mowa wyżej – zatrzymanie P. L. (1) znajduje oparcie w dyspozycji art. 247 § 1 k.p.k.

Argumenty przedstawione wyżej skutkowały zatem koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku i oddaleniem wniosku o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz P. L. (1) zadośćuczynienia i odszkodowania na podstawie art. 552 § 4 k.p.k.	
Wniosek	
Wnioski zawarte w apelacji prokuratora: O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz P. L. (1) odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w sprawie o sygn. akt PK VIII Wz Ds. 17.20181.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
z przyczyn, o których mowa wyżej, wnioski zawarte w apelacji prokuratora są zasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>oddalenie wniosku o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz P. L. (1) odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie.</i>	
Zwiążle o powodach zmiany.	
powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały wskazane w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać wnioskodawcę.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
P. L. (1)	II	na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. wydatkami za postępowanie

odwoławcze obciążono Skarb
Państwa.

7. **PODPIS**

Ewa Jethon

Adam Wrzosek Anna Zdziarska

<u>1.3</u> <i>Granice</i> <i>zaskarżenia</i>	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zasądzenie na rzecz P. L. (1) odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres</i> <i>zaskarżenia</i>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana